

Ми, доле потписани, овим путем прилажемо свој најоштрији протест због акције довођења осведочених непријатеља ове државе и нашег народа на конференцију „Асиметрични ратови, међународни односи и теорија праведног рата“, заказаној за 17-19. јун, о. г., на Филозофском факултету у Београду у оквиру “International Law and Ethics Conference Series (ILECS)” (оснивачи проф. др Александар Јокић, Portland State Univ. и проф. др Јован Бабић, Филозофски факултет, Београд), а у организацији до сада непознатог Центра за етику, право и примењену филозофију, Српског филозофског друштва и Београдског универзитета.

На страну зачуђујуће сужен избор учесника – 14 иностраних уз само једног домаћег референта (проф. др Јован Бабић, као преостали суоснивач и организатор) – насупрот тако сложеној интердисциплинарној теми. Зашто група иностраних учењака заседа у Београду о трошку наше државе? Зар су наши филозофи и остали посленици друштвених наука недовољно компетентни за дијалог с њима? Да је ограничен само на то, протест би тицао научне струке и нашег слуганског односа „према свету“. Реч је, међутим, о нечему много важ-нијем од пуко филозофске расправе.

Прави разлози за протест садржани су у томе што је:

1) организатор позвао неке од учесника који у озбиљној земљи ни у ком случају не би доживели гостопримство на највишем, академском нивоу;

2) што ће један од њих бити награђен почасним докторатом, а што ће остати као беспримеран догађај, нарочито ако се мотри према лауреатовим заслугама за исти.

Ад. 1) Реч је, прво, о *Мајклу Волцеру* (Универзитет Принстон, САД) – који у нашем контексту није значајан као аутор цитираних књига, него као инте-лек-туалац који се ентузија-стички залагао за бомбардовање Србије. Помињем га као првог зато што ће му бити посвећен први део речене конфе-рен-ције.

Други је *Дејвид Лубен* (Универзитет Џорџтаун, САД) – који је вођен видљивим

Пише: Милан Брдар, Александар Јокић
понедељак, 14 јун 2010 18:09

антисрпским политичким мотивима острашћено нападао први зборник радова с ИЛЕКСА, објављен у САД (вид. *The Philosophical Review*, Vol. 111 (October 2002), No. 4, pp. 620-24), и другим идеолошким обојеним текстовима (као на пример <http://www.allbusiness.com/legal/4081615-1.html>), без икакве аналитичке вредности. Дотични се уз то готово прославио оптужбом Србије за геноцид у тексту „Timid Justice The ICJ should have been harder on Serbia“ (<http://www.slate.com/id/2160835>), јер се залагао за промену званичне дефиниције геноцида како би земља у коју сада долази као гост могла да буде боље оптужена.

Трећи је *Игор Приморац* – бивши професор Филозофског факултета у Београду, од почетка деведесетих, после емигрирања, осведочен борац против „српског нацизма“ и свих „српских геноцида“, такође заговорник бомбардовања током свих деведесетих година. Није уздржавао да и бивше београдске колеге назива „нацистима“ (а неки од њих сада ће му узвратити пријатељским дочеком, као организатори овог „симпозиона“). Ово су општепознате чињенице унутар Српског филозофског друштва и Филозофског факултета.

Позивати у госте људе спремне да вам 1992. или 1999. саспу бомбе на главу, а деценију касније да вам се смешкају у лице док их китите почастима, представља запањујући случај самопонижавања и мазохизма, на који би морали да реагују сви који још имају националног достојанства и самопоштовања. Ко хоће, то може да ради приватно, али је недопустиво радити као представник било које националне институције (Центра за етику, право и примењену филозофију, Српског филозофског друштва као организатора, Министарства науке које је обезбедило финансирање овакве „међународне сарадње“, и Ректората Београдског универзитета, који свему обезбеђује најсвечанији тон).

Као бивши председник Српског Филозофског друштва – националне установе која је до сада увек водила рачуна о интелектуалној части и националном достојанству, и као суоснивач ИЛЕКСА – ануалне конференције замишљене да током година „пробија санкције“ и афирмише нашу земљу и науку у западном свету, протестујемо и у име необавештених колега који држе до самопоштовања и достојанства своје земље ограђујемо се од овог догађаја. Дотична конференција се очигледно преобратила у своју супротност, у институцију самопонижавања и малтене трибунал за покретање новог таласа оптужби против наше земље, сада не штампом него путем „примењене филозофије“ на неукусан начин потчињене идеолошко-политичким захтевима. Рачунамо да би таквим људима као што су горепоменути, у озбиљној држави, ако би их неко и позвао, госто-примство на званичном нивоу сигурно било ускраћено.

Ад. 2) Наш протест свој последњи али и најзначајнији разлог има у скандалозној најави да ће професор Мајкл Волцер у четвртак 17. јуна у 11 часова свечано бити окићен почасним докторатом Београдског универзитета! Зна ли управа Универзитета шта чини и кога у овом случају награђује? Има ли Ректорат одељење за информације које обезбеђује увид у то ко уопште заслужује да буде дочекан на тако високом академском нивоу?

Дотични лауреат се у својим ангажованим текстовима, попут многих америчких аутора, инвестирао за политику своје владе а да се притом није прославио ни филозофски, логички, односно аргументативно. Напротив, реч је о политичкој злоупотреби филозофије. Ослоњен на вести ЦНН-а и саопштења Стејт департмента, што баш не служи на част филозофу високог ранга, Волцер не схвата када је на танком леду и када аргументативно пропада. Погледајмо.

Ако с једне стране каже да су хуманитарне интервенције морално оправдане ван сваке сумње („Argument about Humanitarian Intervention“, *Dissent*, Winter 2002, <http://www.dissentmagazine.org/article/?article=629>), а с друге да би данас на Косову, „у случају да је све остало препуштено Европи“ данас „у животу била само шачица Косовара“ (u *Inprints*, Vol. 7 (2003), no. 1, http://jeffweintraub.blogspot.com/2003/08/michael-walzer-on-just-wars-politics_25.html), онда следе закључци који су за филозофа ван сваке сумње:

- 1) да је бомбардовање Србије било оправдано,
- 2) зато што је Србија (била) геноцидна држава,
- 3) да је Европа неодговорна и неспособна да решава проблеме у сопственој кући;
- 4) да је агресија САД и НАТО на Југославију морално оправдана,

а) као спасавање образа Европе,

б) као заустављање српске геноцидне политике на КиМ.

Погледајмо још један пример. Велики филозоф исписује таутологију не-до-стојну бољег студента када каже: „Да је у случају Косова НАТО војска била на терену пре бомбардовања Србије, бомбардовање највероватније не би било неизбежно, нити би дошло до таласа очајних и огорчених избеглица“ („Argument about Humanitarian Intervention“, *Dissent*, Winter 2002, <http://www.dissentmagazine.org/article/?article=629>). Дакле, да је било онако како је тражила Медлин Олбрајт у Анексу Б Рамбујеовског „споразума“, за бомбар-довањем не би било потребе. Смешна таутологија међутим скрива озбиљнији став који гласи: Г-дин професор Волцер дакле сматра да је бомбардовање Србије било оправдано (иако му се, успут, омиче ненамеравана логичка пос-ле-дица да је управо та акција НАТО снага подстакла „талас избеглица“).

Зар је у академским круговима потребно тражити експлицитне изјаве о подршци бомбардовању, када је провлачење оваквих ставова кроз (квази)науч-не/филозофске текстове много озбиљније. Није ли ту реч о засењивању про-сто-те познатим именом, чему је очигледно подлегао и предлагач за високо при-знање о којем је овде реч. А као што се види, дотични професор према бомбар-довању уопште није имао „амбивалентан однос“. Уз то, ни предлагач није био амбивалентан када професора који се политички инвестира по цену брукања своје, филозофске струке, предлаже за тако високо признање.

Ако је речени предлог потекао из незнања, онда то сведочи о површности и неозбиљности предлагача; ако је, пак, потекла из намере, онда очекујемо да се у образложењу почасте Волцеру дâ за право у вези са бомбар-довањем и да његово „ратно залагање“ (а не само научно дело) буде истакнуто као важан разлог за њену доделу. Како год било, овај догађај ће остати у супротности с укупним наслеђем и програмским смислом ИЛЕКС серије, као и с досадашњом праксом Српског филозофског друштва, и Бео-град-ског универзитета.

На крају, скандалозно је и то што овај беспримерни дога-ђај не изазива никакве реакције наше академске и културне јавности. Пошто сматрамо да је одбрана нацио-налног достојанства дужност одговорних људи а не тек пов-ре-мени хир, споредан у односу на промоцију личне каријере, својим про-тестом се супротстављамо том саучес-нич-ком

Протест против академског националног самопонижења

Пише: Милан Брдар, Александар Јокић
понедељак, 14 јун 2010 18:09

Ћутању и пракси мазохистичко-провин-цијал-ног додворавања „извиканим име-нима“ из иностранства, без питања шта су током деведесетих година писали, а често и викали – о нама.

У Београду, 14. 6. 2010. године